

*T*ajemná stužka vzpomínek

*Paměť, která funguje jen směrem do minulosti,
je mizerný druh paměti.*

Lewis Carroll, *Za zrcadlem a co tam Alenka našla*

Kdysi jsem si myslela, že vzpomínky by člověk měl nechávat za sebou... Měla jsem je za zmražené konzervy času, které se otevírají jen ze sentimentálních důvodů, ale ve své podstatě jsou spíše luxusem než nutností. To jsem ale ještě netušila, že mohou sloužit jako klíč k postupu vpřed a zachránit osud i budoucnost blízkých, které mám na světě nejradši.

Postávám před nablýskanými rudými dveřmi soukromého kupé ve vlaku vzpomínek. Na štítku nad nimi je v závorce vyryto jméno *Thomas Gardner*.

„Zbytečná formalita, protože pan Gardner se dostavil osobně,“ zamumlal průvodčí, brouk porostlý kobercem asi v mé velikosti, když jsem ho žádala o jmenovku. S našťvaným zamračením jsem ale trvala na svém.

Přitisknu čelo na mosaz, až to zastudí, a přemýšlím o tom, že tátovo jméno znamená daleko víc, než jsem si kdy mohla představit.

Když jsme vešli do vlaku, měla jsem chuť s ním jít až do kupé. Stačilo, jak byl vyděšený už cestou do Londýna.

Není se co divit, protože se zmenšil do velikosti brouka a přeletěl oceán na hřbetě babočky. Na jazyku mi ještě ulpívají zbytky slaného vzduchu. Za svítání, kdy si táta konečně přiznal, že opravdu letíme na motýlech, jsme proklouzli dírou v základech obrovského železného mostu a přistáli u rezavého hračkového vláčku v podzemním tunelu. Skutečnost, že jsme tak malí, že můžeme nastoupit, překvapila tátu natolik, že mu div nevypadly oči z důlků.

Pořád se ho snažím chránit, ale vím, že to nepotřebuje. Není slabý. Už se tak k němu nikdy nebudu chovat. Teď už ne.

Bylo mu devět let, jen o dva roky víc než Alence, když zabloudil do Říše divů a byl polapen pavoučí strážkyní podsvětních hrobů, ale podařilo se mu přežít. Bude asi lepší, když si tou vzpomínkou projde sám, jinak by zase chtěl chránit on mě. A já nepotřebuju ochranu o nic víc než on.

Musela jsem zešílet, abych znovu našla zdravý pohled na věc. Pokud to samé bude fungovat i na tátu, ať se tedy stane.

Roztřeseným ukazovákem následuju vyrytá písmena. *T-h-o-m-a-s*. Jméno, které mu dala máma. Dnes se táta dozví to opravdové. Všechny v dětství prožité ohavnosti nás dovedou do Kdekolijinde, světa za zrcadlem, kde sídlí vyhnanci z Říše divů, uvěznění pod železnou kupolí, která zároveň znehodnocuje jejich kouzelné schopnosti, kdyby je i v tomhle hrůzném světě náhodou chtěli použít. U dvou bran bdí červené a bílé hlídky rytířů, zatímco moji dva rytíři, Zach a Morfeus, vězí vevnitř. Už je to měsíc, co je Kdekolijinde pohltilo, přesto bych ráda doufala, že jsou ještě živí.

Nic jiného mi stejně nezbyvá.

Kromě toho je tu ještě máma, samotná v hroutící se Říši divů, polapená stejnou pavoučí zrudou, která kdy si ve svých sítích věznila i tátu. Králičí díru, jedinou bránu k podsvětníkům, jsem si zničila, a tak zbývá jen nebezpečná pouť přes Kdekolijinde.

Máme před sebou záchrannou misi a tátovy vzpomínky jsou klíčem, který ji otevře.

Táhnou zablácená chodidla po červených a černých kachličkách směrem k přední části vagónu. Po čtyřia dvacetihodinovém letu na baboče mě bolí všechny svaly. Kdyby nás nestrhla bouřka a nepoponesla zběsilým tempem několik set kilometrů na východ, mohlo to trvat ještě podstatně déle. Na tuhle divokou jízdu ale stejně jen tak nezapomeneme.

Zplihlé vlasy mi padají na ramena v divoké spleti platinové blond. Propletené kudrlinky přesně vyjadřují to, co se mi teď děje v hlavě. Chaos a únava. Podsvětní srdce se

touží osvobodit z pout lidských citů. Dokud nenajdu své milované a neudělám v Říši divů konečně pořádek, nebudu mít klid.

A ani tehdy se věci nevrátí do normálu. Nikdo z nás už nebude jako dřív.

Na vinylových sedadlech se rozvaluje půl tuctu podivných bytostí. Ty ovšem o ztracené vzpomínky nestojí. Bezmocně tu posedávají, protože se nemají jak vrátit do Říše divů, kam patří.

Jedna z nich je pobledlá, člověku podobná kreatura s kornoutovou lebkou, která se občas odklopí, aby svému majiteli ulehčila hádku s jeho menší kopií. Když i ta otevře lebku, vykoukne další navlas stejná bytůstka. Nejmenší z nich je mužiček s obrovským nosem. Bouchne své větší, ženské společnice malinkatým válečkem na těsto a zase se schová. Všechno to připomíná hororovou matrhošku.

Další dva cestující jsou hřbitovní skřítci. Třeba jsem některého z nich potkala už loni? Bez hornických přileb vypadají úplně jinak: lysí, šupinatí, s chumáči stříbrných vlasů. Šustí plastovým pytlíkem a hází po kornoutohlavé bytosti arašíd, což jejich spolucestující dráždí ještě víc.

Když se jim zadívám do stříbrných očí, cuknou ocásky a stáhnou opičí obličej do zahloubaného výrazu. Nemají duhovky ani panenky a víčka se jim zavírají svisle jako opona na divadle.

Když si dlaní zakryju nos, abych potlačila mrtvolný puch vzlínající z jejich stříbřitého slizu, překvapeně se rozšeptají.

„Alenka, třpytkomluvka,“ řekne jeden udýchaně, když jsem v doslechu. „Tentoužkrát nezablouděná?“

Mluví směšným, popleteným jazykem. Pochopím, že se ptá, jestli jsem se zase neztratila.

„Nebýt Alenka, hlupitomečku!“ sykne druhý, než stacím cokoli říct. „Zabloudění pouzejen myslivci.“

Pokračuju dál chodbou, příliš zaměstnaná vlastními myšlenkami. Kobercový brouk naškrábe něco do bloku, zatímco družně tlachá se zbylými třemi cestujícími. Ti jsou kulatí a načechraní, s očima na ochlupených stopkách, které ze všeho nejvíc připomínají králičí uši. Když projdu, sledují každý můj krok.

Nejtlustší z nich odpoví průvodčímu kýchnutím. Z jeho srsti se vznese obláček špinavého prachu.

„Mizerní prachlíci!“ zahřímá brouk, vytáhne z pouzdra u pasu hubici vysavače a očistí si kobercové tělo.

Usadím se v prázdné řadě vepředu, schoulím se u okénka a čekám na průvodčího. Měl se mi podívat na pár vzpomínek, které bych ráda prozkoumala. Moje ale nejsou. Potřebuju nakouknout do cizího příběhu.

Mámu kvůli tátovým vzpomínkám trápilo svědomí, a tak jsem raději stejně opatrná jako ona, i když mysl, do které se dnes vydám, si nezaslouží ani opatrné zacházení, ani respekt. Patří totiž zlé a pomstychtivé bytosti, která mi málem ukradla tělo a obrátila vzhůru nohama nejen můj život, ale i celou Říši divů.

Morfeus říká, že každý má někde slabinu. Kdyby byl tady, řekl by mi, ať najdu tu její, abych ji při dalším střetnutí drtivě porazila.

A přesně to mám teď v plánu.

Vysavač znovu zavýje a utiší hádky, kýčání a syčení ve vagóně. Opřu se a zadívám na lustry z na dva lokte velikých svatojánských mušek svázaných mosaznými postroji a řetězy. Svítící broučci poletují nahoru a dolů a malují svými světly žluté šmouhy na rudým samotem potažených stěnách. Nakloním hlavu a zadívám se z okna, kde tmu zahání další hejna světlušek, kroužících v tunelu jako rozsvícené ruské kolo.

Potlačím zívnutí. Jsem unavená, ale příliš nervózní, abych zavřela oči. Zatím jsem si nezvykla na to, kde jsem. Včera jsem ještě seděla u stolu na dvorku blázince, kde jsem tátu lstí přiměla sníst zmenšovací houbu. Připadá mi to jako celá věčnost, i když o hodně kratší než doba, která utekla od chvíle, kdy jsem naposledy objala mámu, hádala se s Morfeem a líbala Zacha. Chybí mi mámina vůně, když přijde ze zahrady a přinese s sebou stopy čerstvé hlíny a květin. Chybí mi Morfeovy oči, které umí vyjádřit celou záplavu emocí jen změnami odstínů drahokamů v jejich koutcích. Stýská se mi po Zachově soustředěné tváři, když maluje.

Dříve samozřejmé maličkosti se teď staly neocenitelným bohatstvím.

Zakručí mi v žaludku. Ještě jsme ani neposnídali a už je čas k obědu. Zanořím ruku do kapsy zástěry uvázané přes zablácenou nemocniční košili a nahmatám zbytek houbiček. Mám takový hlad, že bych si je ráda dala, ale neudělám to, protože je budu potřebovat, až tu budeme hotoví. Poté si do nich kousneme a zase vyrosteme na lidskou velikost.

Sklo okna odráží mé obrysy, modrou košili, bílou zásteru a rozčuchané blondřatě vlasy s rudým pramínkem na straně.

Skřítek hrobařik měl pravdu – jsem ztělesněním Alenky. Hororové Alenky.

Šílené Alenky, která touží po krvi.

Až najdu Červenou, prohne se v kolenou. Uchichtnu se nad vlastním slabomyslným rýmem, ale když brouk konečně vypne vysavač, rychle zvažním. Narovná si černou čepici a přivravorá ke mně na dvou ze svých šesti vyzáblých nožek. Další pár mu slouží jako ruce, ve kterých nese blok přichycený na pevném podkladu.

„Tak co?“ zvednu k němu oči.

„Našel jsem celkem tři vzpomínky ještě z doby, kdy byla mladá a svobodná. Než se stala,“ ztlumí hlas a dodá, „*královnou*.“

„Skvělé,“ odpovím. Chci se postavit, ale brouk mě tenkou nožkou popadne za rameno a vtlačí zpět do sedadla.

„Nejdřív zničíš bránu do našeho světa a necháš mi tu bandu prachlíků a smradlavých skřetů. A teď chceš, abych dal v sázku vlastní život a ukázal ti...“ Zadívá se na cestující za mnou a s roztřesenými kusadly pokračuje: „Její *soukromé* vzpomínky.“ V jeho šeptání zazní cvaknutí podobné lusknutí prstů.

Zaskřípu zuby. „Odkdy podsvětníci dbají na cizí soukromí? Tohle přece nejsou vaše mravy. Vy totiž vlastně ani nevíte, co mravy jsou.“

„Vím, co vím. Stačí mi, že *ona* neodpouští.“ Schválně se vyhýbá jejímu jménu, aby nikdo nepojal podezření.

Následuju ho. „Nikdy se nedozví, že jsi mi to ukázal.“

Průvodčí obrátí list v bloku a něco si do něj nejistou rukou načmárá. „Ještě jedna věc mi dělá starosti,“ řekne hlasitěji, „ty vzpomínky jsou zapuzené.“

„Co to znamená?“

„Znamená to, že ji nikdo zapomenout nenutil. Sama je odmítla a vypila nápoj zapomnění.“

„Tím líp,“ odpovím, „asi se jich z nějakého důvodu bála. To je moje výhoda.“

Cvakání kusadel zesiluje. „V ideálním případě bys je mohla použít jako zbraň, protože obsahují těžké emoce. Rády by se pomstily tomu, kdo je vytvořil a odhodil. Ty bys je ovšem musela uspat a dopravit až k ní ve vlastní hlavě. Máš jen polovinu podsvětní krve a to je na takový úkol málo.“

Celá se naježím: „My smrtelníci taky umíme uspávat vzpomínky. Prostě je někde napíšeme, aby nám nestrašily v hlavě. Potřebuju jen deníček.“

Přidrží mi propisku u nosu. „To ale na zakleté vzpomínky nefunguje. Pokud je tedy nenapíšeš na kouzelný papír. Bohužel jsem ale o podobném deníčku nikdy neslyšel. Ty ano?“

Tiše se zamračím.

„To jsem si myslel,“ poklepe mi na nos špičkou pera.

Se zlostným zavrčením mu pero seberu, strčím si ho do kapsy a provokuju brouka, aby si ho zkusil vzít zpět.

„Hlupačko! Když se zapuzené vzpomínky zahnízdí v mysli, chovají se jako protivné melodie, které nedostaneš z hlavy. Budou tě trýznit až k bolesti. V nejlepším případě

tě donutí litovat jejich majitele, který pak bude mít navrch. V horším případě přijdeš o rozum. Chceš to opravdu riskovat?“

Dlaněmi si urovnám látku košile na kolenou a její volný konec si přisednu. I když je představa cizích vzpomínek pasoucích se na mé mysli děsivá, jinou možnost nemám, pokud chci zvítězit nad Červenou.

„Už jsem přišla o všechno a se šílenstvím mám taky své zkušenosti,“ podívám se mu do vypoulených očí. „Mám ti něco předvést?“

Zamrká několika víčky. Hmyz sice víčka ani řasy mít nemá, ale tohle taky není obyčejný brouk, nýbrž vyhnanec neboli hmyz za zrcadlem. Záleží jen na tom, zda používáte terminologii samotného průvodčího nebo se chcete držet Carrola.

Kdysi ho spolkló dřevo z Huňatého lesa, vyplivlo u brány do Kdekolijinde a znovu vykašlalo v podobě mutanta. Podobný osud mohl potkat i Morfea se Zachem, ale naštěstí je brána do Kdekolijinde přijala. Pouhé pomyslení na to, co zrovna musejí prožívat, mi nahání husí kůži. Morfeus nemůže používat své kouzlo a Zach je obyčejný člověk. Jak přežijí ve světě vražedných podsvětnických vyvrženců?

V plicích mě pálí potlačený bezmocný křik.

Ztiším hlas, aby mě slyšel jen průvodčí. „Kdysi jsem sbírala hmyzáky a připichovala je špendlíky na korek. Věšela jsem si je dokonce i na zeď. Začínám si říkat, že by nebylo špatné oživit starý koníček. Nemáš chuť stát se prvním exemplářem?“

Průvodčí se zašklebí nebo zamračí – moc se v těch jeho kusadlech nevyznám. Pokyne směrem k uličce a řekne: „Tudy, madam.“

Vydáme se k soukromému oddílu. Dvě kupé od toho tátova se průvodčí zastaví, pohledem přes rameno se ujistí, že nás nikdo nesleduje, a zasune do dveří jmenovku. *Červená královna.*

Zárodky křídel na ramenou mě svědčí, jak se moje podsvětnické já snaží získat převahu. Křídla už na tu chvíli čekají.

Průvodčí otočí klíčem v zámku, ale potom se zastaví. „Jednou jsem byl na její zahradní slavnosti,“ šeptá, „a viděl, jak holí Zajíce, kamaráda Prcha, až na maso.“

Vzpomenu si na čajový dýchánek a Zajíce, který vypadal jako obrácený naruby. „Plešňák? To ona ho stáhla z kůže?“

Brouk kývne tak divoce, div mu nespadne klobouk. „Chytila ho, když jí okusoval růže. Sice byly vysazeny jako vzpomínka na jejího zesnulého otce, ale stejně... Oloupala ho motykou jako bramboru, až krev stříkala. Bílé obleky i sedmikrásky byly na odpis. Už jsi někdy slyšela kvíčet zajíce? Na to se nezapomíná.“

Zadívám se na mrkající víčka. Pomalu ztrácí poslední zbytky kuráže a já se mu vůbec nedivím. Sama vím nejlíp, jaké to je, stát se obětí Červené královny. Není to tak dávno, co použila moje cévy jako šňůrky k loutce. Nic tak bolestivého jsem nikdy nezažila. Dokonce mi zanechala v srdci otisk, který mě tlačí někde v hrudi dodnes.

Poslední dobou se ale tlak mění v bolest. Hlavně od té hrozně noci, kdy se na maturitním plese pokazilo všech-

no, co mohlo. To tehdy jsem přijala a uvítala své šílenství. Od té doby mě bodá u srdce, jako by mi tam něco chtělo vypučet.

Tátovi jsem to neřekla. Jen jsem trénovala své kouzelné schopnosti a spřádala plány. Mí nejbližší mě potřebují, a tak musím být silnější než Červená.

Lékařské vyšetření je luxus, který si teď nemůžu dovolit. Kromě toho by to stejně nepomohlo, protože až už mě na hrudi píchá cokoli, vzniklo to kouzlem Červené královny. Prozradil mi to vlastní instinkt. Než Říši divů navždy zbavím její mrzké existence, bude muset napravit i tohle.

Odhodlanější než dřív sáhnu po klíči, který se nachází v ruce průvodčího.

Ten ho ale schová pod klobouk a nejistými prsty se snaží vyndat jmenovku ze dveří. „Rozmyslel jsem si to,“ procedí mezi kusadly, „to brouci občas dělají.“

„Ne,“ popadnu ho za hůlkovitou ruku. Mohla bych ji zlomit jako větvičku. Nejradši bych to i udělala, ale držím se zpátky. Místo násilí si jen položím dlaň na srdce v přísaze: „Slibuju na své životní kouzlo, že nikdy neprozradím, že jsi mi ty vzpomínky ukázal.“

„Nejlepší bude, když se posadíš a počkáš na svého otce.“ Odněkud zpod koberce na svém těle vytáhne sáček arašídů a podá mi ho. „Po tak dlouhé cestě musíš mít hlad. Dej si něco k obědu.“

„Nepohnu se odsud, dokud nevidím její vzpomínky, kovralovej hmyze,“ hodím arašídů na zem a opřu se zády o jmenovku na dveřích, aby ji průvodčí nemohl odstranit.

Brouk zlostně zavrčí. „Tělo mám sice zamotané v koberci, ale hlava mi slouží stejně dobře jako tobě.“

„To asi ne, když zapomínáš, co ti prozradil Morfeus. Jsem královské krve.“

„Ach ano, ale Morfeus tu jaksi není, což?“

Snažím se vymyslet pohotovou odpověď, ale myšlenka na to, proč tu Morfeus chybí, mě paralyzuje, jako kdybych měla led v žilách. Jazyk mám těžký jako zmražený kus hovězího.

„Jsi královská *potížistka* a nic víc,“ provokuje průvodčí. „Nevšimla sis, že jsme pod železným mostem? Naše kouzlo tu nemá takovou váhu. To proto tu skladujeme vzpomínky – je to bezpečnější. Nemůžeš mě donutit udělat nic, co bych sám nechtěl. Rozhodně se nenechám rozmáznout Červenou královnou na mastný flek jenom proto, že si bezmocná podsvětnická princeznička s půlkou lidské krve dupla.“

Horká vlna uražené hrdosti mi zase rozhýbá jazyk. „Možná by ses měl bát spíš uvěznění než rozdrčení.“

Zaměřím svou pozornost na světlušky v lustru a představím si je jako obrovskou svítící medúzu z mosazi. Řetězy zařinčí, postroj povolí a svítící mušky mohou zase svobodně poletovat. Opilé nově nabytou volností krouží kolem vagónu jako hvězdná obloha nadopovaná steroidy. Cestující s vyjeknutím mizí pod sedačkami.

Průvodčí vykvikne a vyděšeně couvá, ale to už se k nám řítí svatojánští broučci v nádherné, ale znepokojující formaci. Skloním se, když popadnou kobercového brouka a přitisknou ho ke stěně. Mosazná pouta cvaknou

a sevřou ho tak pevně jako kovová síť. Spoutaný mosaznou kostrou lustru bezmocně třepe nožkami ve vzduchu.

Nad ním krouží roj světlušek a naplňuje místnost bledou září.

Se zatnutými zuby vylovím klíč z broukova spadlého klobouku. Potom si podám i sáček s arašídý. „Máme novou královnu,“ zamračím se na něho, „která má půlku lidské krve, takže na ni podsvětnické hranice neplatí. Červená přede mnou žádné výhody nemá.“

Vyrazím ke dveřím.

„Počkejte,“ kňourá prosebně brouk. „Odpusťte mi mou neomalenost, Veličenstvo, dokázala jste, že máte pravdu. Ale já jsem tu jednou průvodčí a musím chránit uschované vzpomínky proti černým pasažérům. A teď už mě pusťte, prosím!“

Otočím se na patě a pohledem sjeďu celé osazenstvo vlaku schované pod sedadly, roztřesené a rozkýchané, s vykulenýma očima, svěšenými ocasy a rozcuchanou srstí.

Průvodčí bezmocně kníkně, když po něm hodím sáček solených buráků. Ten se zaklesne o jedno z mosazných pout.

„Průvodčí má pauzu na oběd,“ oznámím cestujícím, „kdokoli teď opustí své místo, bude mít co dělat se mnou. Jasný?“

Černí pasažéři kolektivně kývnou a opatrně se usadí zpět na svá místa. V srdci mi vyklíčí pupen zadostiučinění.

S poťouchlým úsměvem strčím klíč do zámku a otevřu dveře ke vzpomínkám své sokyně.